

Sygn. akt: I C 142/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 26 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2021 roku

sprawy z powództwa **Syndyka masy upadłości M. A. P. S.**

przeciwko **K. M. (1) i J. M.**

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej – Gminy M. G.

o eksmisję

I. nakazuje pozwanym K. M. (1) i J. M. , aby opuścili, opróżnili i wydali powodowi **Syndykowi masy upadłości M. A. P. S.** lokal mieszkalny numer (...) przy ul. (...) w G.,

II. orzeka, że pozwanym K. M. (1) i J. M. przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego;

III. wstrzymuje wykonanie punktu I wyroku do czasu przedstawienia pozwanym K. M. (1) i J. M. przez Gminę M. G. oferty najmu lokalu socjalnego;

IV. odstępuje od obciążania pozwanych kosztami procesu, w tym kosztami procesu w stosunku do interwenienta ubocznego.

Sygn. akt **I C 142/20**

UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 26 maja 2021 roku – k. 133)

Powód syndyk masy upadłości M. M. wniósł pozew przeciwko pozwanej B. M., aby opróżniła i opuściła lokal nr (...) położony w G. przy ulicy (...) i wydała go do rąk powoda, a także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż został ustanowiony syndykiem masy upadłości M. M.. W spisie inwentarza masy upadłości zostało ujęte spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...).W przedmiotowym lokalu zamieszkuje była żona upadłego – K. M. (1), co nie pozwala syndykowi na podjęcie czynności zmierzających do zbycia składnika masy. K. M. (1) nie posiada tytułu prawnego do zajmowania przedmiotowego lokalu – pomiędzy nią, a powodem nie została zawarta umowa najmu. Małżeństwo pozwanej z upadłym zostało rozwiązane.

(pozew – k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Wskazała, iż w przedmiotowym mieszkaniu zamieszkuje wraz z małoletnim J. M. (urodzonym w dniu (...)) i jest osobą bezrobotną.

Pozwana wskazała, iż strony zawarły w dniu 27 listopada 2013 roku umowę o podział majątku wspólnego i przejęcie długu, w ramach której M. M. zobowiązał się do spłaty pozwanej kwoty 140.000,00 złotych. W ustnej umowie strony ustaliły, iż kwota ta ma zaspokoić potrzeby mieszkaniowe pozwanej i ta zobowiązała się do opuszczenia lokalu objętego przedmiotem procesu po zapłacie pozwanej przedmiotowej kwoty. Ustalenia te zostały zaprotokołowane na rozprawie rozwodowej i stanowiły podstawę oddalenia następnie powództwa o eksmisję. Skoro M. M. nie wywiązał się z obowiązku zapłaty kwoty 140.000,00 złotych roszczenie o eksmisję jest bezzasadne, albowiem warunkiem opuszczenia lokalu przez pozwaną jest dokonanie zapłaty. Ponadto pozwana powołała się na sprzeczność żądania z zasadami współżycia społecznego, albowiem dłużnik M. M. nie płaci od 5 lat alimentów na jej syna.

(odpowiedź na pozew - k. 39-42)

Interwencję uboczną po stronie powodowej zgłosiła Gmina M. G., która wniosła o uwzględnienie powództwa w przypadku ustalenia, iż pozwana nie legitymuje się tytułem prawnym do zajmowanego lokalu oraz ustalenie, iż pozwanej nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego.

(interwencja uboczna – k. 60)

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2020 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie J. M..

(postanowienie – k. 63)

W odpowiedzi na pozew pozwany J. M. wniósł o oddalenie powództwa.

(oświadczenie na rozprawie w dniu 12 maja 2021 roku, k. 115)

Powód w odpowiedzi na pismo pozwanej wskazał, iż pozwana nie posiada tytułu prawnego do objętego przedmiotem sporu lokalu. Jednocześnie wskazał, iż wierzycelność z tytułu rozliczeń małżeńskich została przez nią zgłoszona w postępowaniu upadłościowym. Podał, iż w toku postępowania upadłościowego świadczenie alimentacyjne na rzecz J. M. zostało wypłacone w całości.

(pismo z dnia 07.10.2020r. – k. 76-77)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 roku (prawomocnym z dniem 19 grudnia 2013 roku) związek małżeński zawarty między M. M., a K. M. (1) został rozwiązany przez rozwód.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: wyrokiem w sprawie o sygn. akt II C 436/11 – k. 10-11)

W dniu 27 listopada 2013 roku M. M. i K. M. (1) zawarli umowę o podział majątku wspólnego. W ramach dokonanego podziału M. M. przejął na własność lokal mieszkalny nr (...) przy ulicy (...) w G. w zamian za spłatę kwoty 140.000,00 złotych w terminie do dnia 27 grudnia 2013 roku.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: aktem notarialnym z dnia 27.11.2013r., Rep. A nr 8504/2013 – k. 43-47)

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie ogłosił upadłość M. M.. Syndykem upadłego została wyznaczona A. S..

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: postanowieniem w sprawie o sygn. akt X GU 808/17 – k. 6)

Własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w G. weszło w skład masy upadłości. Uprawnionym z tytułu tego prawa jest M. M..

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: spisem inwentarza – k. 7-9 wydrukiem z księgi wieczystej o numerze (...) – k. 12-17)

Pozwani K. M. (1) oraz J. M. nie figurują w rejestrze osób bezrobotnych oraz nie korzystali z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej.

(dowód: informacja z Powiatowego Urzędu Pracy w G. z dnia 08.04.2021r. – k. 112,, informacja z MOPS z dnia 14.07.2020r. – k. 37)

Z rachunku masy upadłości nieregularnie i w różnej wysokości opłacane jest świadczenie alimentacyjne K. M. (2) wobec jego syna – pozwanego J. M..

(dowód: historia rachunku – k. 88-89v., pismo z dnia 17.05.2021r. – k. 121-122)

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt I C 986/12 prawomocnie oddalił powództwo M. M. przeciwko K. M. (1) i J. M. o eksmisję z przedmiotowego lokalu.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: wyrokiem w sprawie o sygn. akt I C 986/12 – k. 48, wraz z uzasadnieniem – k. 49-58)

Pozwana K. M. (1) obecnie ma 50 lat. Ma dwoje dzieci: syna J. M. – pozwanego w sprawie, który pozostaje na jej utrzymaniu, a także córkę mieszkającą w Szwecji.

Pozwana utrzymuje się z prac dorywczych polegających na sprzątaniu, na terenie Polski oraz okresowo na terenie Szwecji – bez formalnej umowy.

Łączny miesięczny dochód pozwanej wynosi około 3.000 zł.

Incydentalnie leczy się psychiatrycznie. Posiada zadłużenie w kwocie około 700 tysięcy złotych z tytułu kredytu udzielonego w czasie trwania małżeństwa z M. M..

Pozwany J. M. obecnie ma 18 lat. Jest uczniem klasy maturalnej. Nie pracuje. Po maturze planuje kontynuację nauki na uczelni wyższej.

Pozwani zamieszkują obecnie w mieszkaniu objętym pozwem. Ponoszą koszty zużycia energii, wywozu śmieci oraz mediów.

(dowód: zeznania pozwanej K. M. (1) – k. 115-116v., płyta – k. 118, zeznania pozwanego J. M. – k. 116v., płyta – k. 118)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, nadesłanych przez zobowiązane do tego instytucje publiczne oraz dowodu z przesłuchania pozwanych. W ocenie Sądu powyższe dokumenty dotyczące składu masy upadłości upadłego M. M., zawierającego sporny lokal mieszkalny, a także faktu zajmowania go przez pozwanych, a nadto dotyczących ich sytuacji majątkowej, rodzinnej i zdrowotnej nie budziły wątpliwości, co do swej prawdziwości oraz wiarygodności, a nadto ostatecznie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary i mocy dowodowej.

W przypadku zeznań pozwanych Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności, które wzbudzałyby wątpliwości co do ich wiarygodności i zgodności z prawdą. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu, zeznania te były szczere, spójne, a nadto nie były kwestionowane przez stronę przeciwną i znajdowały odzwierciedlenie w dokumentach złożonych do akt sprawy.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił przepis art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada jego rzeczą, aby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem

właściciela prawo do władania rzeczą. Dla osób trzecich płynie stąd obowiązek biernego poszanowania cudzego prawa własności. Jeżeli wbrew temu nastąpi naruszenie prawa własności, uruchamia się stosowne roszczenia ochronne, adresowane już do konkretnej osoby z potencjalnego kręgu osób trzecich. Osoba, która faktycznie włada rzeczą nie ma obowiązku wydania jej właścicielowi, jeżeli służy jej skuteczne uprawnienie do władania rzeczą. Uprawnienie to może mieć różne źródła, np. może ono wynikać ze stosunku umownego pomiędzy stronami.

W pierwszej kolejności Sąd wziął pod uwagę, że w niniejszej sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej z uwagi na prawomocne oddalenie przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt I C 986/12 powództwa M. M. przeciwko pozwanym o eksmisję. Po pierwsze powodem w niniejszej sprawie jest syndyk. Zgodnie z treścią art. 61 Prawa upadłościowego z dnia 28 lutego 2003 roku (t.j. Dz.U.2020, poz. 1228) z dniem ogłoszenia upadłości majątek upadłego staje się masą upadłości, która służy zaspokojeniu wierzycieli upadłego. Z kolei art. 62 powołanej ustawy stanowi, że w skład masy upadłości wchodzi majątek należący do upadłego w dniu ogłoszenia upadłości oraz nabyty przez upadłego w toku postępowania upadłościowego, z wyjątkami określonymi w art. 63-67a. Na gruncie niniejszej sprawy powoduje to przyjęcie oceny, że w stosunku do wskazanej sprawy o eksmisję, występuje odmienna sytuacja prawna różniąca się tym, że ogłoszono upadłość właściciela spornego mieszkania. Innymi słowy oznacza to, że z dniem ogłoszenia jego upadłości, tj. z dniem 6 lipca 2017 roku sporny lokal wszedł w skład masy upadłości.

W powołanej ustawie w art. 84 ust. 1 wskazano, że postanowienie umowy, której stroną jest upadły, uniemożliwiające albo utrudniające osiągnięcie celu postępowania upadłościowego jest bezskuteczne w stosunku do masy upadłości. Chodzi tu jednak o te postanowienia umowy, które "uniemożliwiają albo utrudniają osiągnięcie celu postępowania upadłościowego", tj. przede wszystkim zaspokojenie roszczeń wierzycieli w jak najwyższym stopniu. Inna jest także sankcja wadliwości owych postanowień, stanowi ją bowiem tylko bezskuteczność w stosunku do masy upadłości, nie zaś bezwzględna nieważność (według dominującego stanowiska doktryny czynność prawna względnie bezskuteczna jest czynnością dokonaną i ważną, wywołującą jednak ograniczone podmiotowo skutki prawne (S. Gurgul, Prawo upadłościowe [w:] S. Gurgul, Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz. Wyd. 12, Warszawa 2020, Legalis).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy umowa o podział majątku wspólnego oraz umowa o przejęcie długu z dnia 27 stycznia 2013 roku zawarta w formie aktu notarialnego przed notariuszem J. S. (Rep. A nr 8504/2013) oraz precyzujące ją ustne uzgodnienia byłych małżonków M. odzwierciedlone w treści protokołu rozprawy w sprawie rozwodowej o sygn. akt II C 436/11 nie stanowiły przeszkody w realizacji prawa syndyka do żądania eksmisji pozwanym po rozwiązaniu umowy użyczenia, albowiem po ogłoszeniu upadłości M. M. stały się bezskuteczne w stosunku do masy upadłości. Podstawą tej oceny jest przyjęcie, że umowa ta uniemożliwia, a przynajmniej utrudnia osiągnięcie celu postępowania upadłościowego, którym jest zaspokojenie wierzycieli – w tym pozwanej.

W tej sytuacji relację prawną między upadłym a pozwanymi w kontekście prawa do spornego lokalu należało zakwalifikować jako użyczenie. Użyczenie, unormowane w art. 710 k.c., jest umową, na podstawie której użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu – przez czas oznaczony albo nieoznaczony – na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. Cechą charakterystyczną użyczenia jest nieodpłatność oraz motyw bezinteresowności, dlatego wyłącznym obowiązkiem użyczającego pozostaje znoszenie używania rzeczy przez biorącego w użyczenie oraz powstrzymanie się od jakichkolwiek czynności ograniczających lub unicestwiających prawa uprawnionego. Umowa użyczenia może być zawarta w dowolnej formie, także przez czynności konkludentne.

Jak stanowi art. 104 ust. 1 ww. ustawy w razie ogłoszenia upadłości użyczającego lub biorącego do używania, umowa użyczenia, jeżeli rzecz już została wydana, ulega rozwiązaniu na żądanie jednej ze stron. Innymi słowy jeżeli użyczający wydał już rzecz biorącemu do używania, to ogłoszenie upadłości jednej z tych osób nie powoduje samo przez się wygaśnięcia stosunku użyczenia. Stosunek ten trwa w dalszym ciągu, a tylko w miejsce upadłego wchodzi syndyk masy upadłości. Rozwiązanie umowy użyczenia wymaga złożenia stosownego oświadczenia przez którąkolwiek ze stron, przy czym oświadczenie to staje się skuteczne natychmiast, bez względu na to, czy umowa została zawarta na czas oznaczony oraz czy zaszły już okoliczności, które – zgodnie z treścią art. 716 k.c. – stanowią podstawę rozwiązania umowy.

Skoro zatem syndyk masy upadłości pierwszy raz złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy użyczenia w pozwie, to stało się ono skuteczne dnia 17 lipca 2020 roku, tj. w dniu odbioru pozwu przez pozwaną (vide: k. 34).

Sąd zważył, że nie sposób uznać by żądanie zgłoszone przez powoda stanowiło nadużycie prawa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony można uznać obecnie pogląd, zgodnie z którym możliwość nieuwzględnienia roszczenia windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. może mieć miejsce tylko w sytuacjach wyjątkowych. Oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c. oznacza bowiem pozbawienie właściciela ochrony przysługującego mu prawa własności, którego ochrona jest zasadą konstytucyjną (por: orz. SN z 22.11.1994r. II CRN 127/94 nie publ; wyr. SN z 27.01.1999r. II CKN 151/98, wyr SN z 22.03.2000r. I CKN 440/98). Sąd Najwyższy trafnie stwierdził w orzeczeniu z dnia 25 maja 1973r. III CRN 86/73, że zasady współzycia społecznego chronią wprawdzie przed nadużyciem prawa, ale nie mogą tego prawa w ogóle unicestwić. W szczególności przy żądaniu eksmisji mogą one jedynie powodować odroczenie eksmisji, a nie pozbawienie uprawnionego jego prawa podmiotowego w zupełności. Sytuacja rodzinna i materialna pozwanych, którą Sąd ustalił nie może być uznana za szczególnie wyjątkową, tak aby uzasadniała oddalenie powództwa. Szczególnie istotne jest, że w niniejszej sprawie pozbawienie syndyka realizacji jego prawa godziłoby w interesy wierzycieli upadłego – jednym z nich jest sama pozwana.

Sąd zważył także, że zgodnie z dyspozycją przepisu art. 14 ust. 1 i ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego, Sąd zobowiązany jest z urzędu badać przesłanki w zakresie orzeczenia o uprawnieniu do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu wobec osób, których dotyczy nakaz opróżnienia lokalu. Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Zgodnie z przepisem ust. 4 art. 14 wyżej cytowanej ustawy obowiązek przyznania takiego lokalu istnieje w przypadku: 1) kobiety w ciąży, 2) małoletniego, osoby niepełnosprawnej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 426) lub ubezwłasnowolnionego oraz osoby sprawującej nad nim opiekę i wspólnie z nim zamieszkałej, 3) obłożnie chorego, 4) emeryta lub rencisty spełniającego kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, 5) osoby posiadającej status bezrobotnego, 6) osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany lub ich sytuacja materialna pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.

Przepisy art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego mają zastosowanie w sprawach o opróżnienie lokalu przeciwko osobom, które były lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Z ochrony przewidzianej w art. 14 powołanej ustawy nie korzystają natomiast osoby, które nigdy nie dysponowały tytułem prawnym do zajmowanego lokalu, w tym osoby, które objęły go samowolnie (por. Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 66/01, OSNIC 2002 rok, Nr 9, poz. 109).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, lokatorem jest najemca lokalu lub osoba używająca lokalu na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. W doktrynie i orzecznictwie, powszechnie przyjmuje się, iż pojęcie lokatora w rozumieniu ustawy o ochronie praw lokatorów w odniesieniu do ochrony związanej z eksmisją winno być rozumiane szeroko, a ów „inny tytuł prawny” może mieć oparcie w różnych stosunkach prawnych, w tym również w stosunkach prawnorodzinnych. W szczególności, lokatorem w rozumieniu owego przepisu jest osoba korzystająca z lokalu mieszkania na podstawie umowy użyczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 roku, II CK 655/04, Monitor Prawniczy 2005 rok, Nr 10, str. 479; Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 66/01, OSNIC 2002 rok, Nr 9, poz. 109).

Z uwagi na fakt, iż sporny lokal nie wchodzi w skład publicznego zasobu mieszkaniowego nie miał zastosowania ust. 4 ww. przepisu wskazujący na przypadki obligatoryjnego obowiązku przyznania lokalu socjalnego osobom spełniającym kryteria w nim wskazane. Wyłączenie stosowania art. 14 ust. 4 cyt. ustawy o ochronie praw lokatorów w stosunku do pozwanych oznacza, że osobom tym nie należy się obligatoryjne przyznanie prawa do lokalu socjalnego. Powołany

przepis art. 14 ust. 7 nie uchyła natomiast obowiązku sądu rozważenia przytoczonych wyżej przesłanek przyznania lokalu socjalnego określonych w art. 14 ust. 3 cyt. ustawy. Na sądzie nadal ciąży obowiązek rozważenia z urzędu przesłanek uprawnienia osoby, która była lokatorem, do otrzymania lokalu socjalnego oraz stosownego do wyniku tego badania orzeczenia w wyroku eksmisyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2008 r., II CSK 484/07, LEX nr 496377).

Oceniając sytuację majątkową pozwanych Sąd miał na uwadze, że pozwana uzyskuje nieregularny dochód z tytułu prac dorywczych nie opartych na umowie.

Posiada znaczne zadłużenie co też wpływa na realną możliwość zwiększenia ilości środków uzyskiwanych z zatrudnienia, a poza tym incydentalnie leczy się psychiatrycznie.

Powódka utrzymuje pełnoletniego, ale kontynuującego naukę syna – pozwanego J. M.. J. M. nie podejmuje pracy, ponieważ zamierza zdobyć wykształcenie na uczelni wyższej.

Otrzymywane przez niego alimenty są nieregularne, co nie pozwala na zaplanowanie budżetu. Syndyk nie reguluje ich bowiem systematycznie, uzależniając je od wpływu wynagrodzenia upadłego.

Poza tym pozwani nie mają innego miejsca, w którym mogliby zaspokoić swoje potrzeby życiowe.

Opisana wyżej sytuacja majątkowa i rodzinna pozwanych oceniona została jako szczególnie wyjątkowa do tego stopnia, aby uznać, że przysługuje im prawo do zawarcia najmu socjalnego lokalu.

Z powyższych przyczyn Sąd uznał, że skoro pozwanym nie przysługuje uprawnienie do władania rzeczą, żądanie powoda nakazania im opuszczenia, opróżnienia i wydania zajmowanego przez nich lokalu zasługiwało na uwzględnienie i na podstawie art. 222 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

W punkcie II. wyroku, Sąd orzekł, że pozwanym przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego na podstawie art. 14 ust. 1 i 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III. wyroku Sąd oparł na treści art. 14 ust. 6 ustawy o ochronie praw lokatorów, zgodnie z którym orzekając o uprawnieniu do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, sąd nakazuje wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie IV. wyroku na podstawie art. 102 k.p.c., odstępując od obciążania pozwanych kosztami procesu. Zważyć należy, iż nieskonkretyzowanie w tym przepisie „wypadków szczególnie uzasadnionych” oznacza, że to sądowi rozstrzygającemu sprawę została pozostawiona ocena, czy całokształt okoliczności pozwala na uznanie, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, przemawiający za nieobciążaniem strony przegrywającej spór kosztami procesu w całości lub w części. Takie stanowisko znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie. W wyroku z dnia 02 października 2015 roku o sygn. I ACa 2058/14 (LEX nr 1820933) Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępienie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych. Zgodnie natomiast ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w postanowieniu z dnia 22 lutego 2011r. II PZ 1/11 (LEX nr 852550) trudna sytuacja życiowa, majątkowa, zdrowotna, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, należy do okoliczności uzasadniających odstępienie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd orzekający winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości, a podważenie oceny tego sądu wymaga wykazania że jest ona wadliwa.

Mając na uwadze sytuację rodzinną, majątkową i zdrowotną pozwanych, o której mowa była powyżej, Sąd uznał, że zasługują oni na skorzystanie z dobrodziejstwa określonego w art. 102 k.p.c.

Dodatkowo odstąpienie od obciążania pozwanych kosztami procesu w stosunku do interwenienta ubocznego uzasadnione było niewielkim nakładem pracy pełnomocnika interwenienta, a także brakiem przyczynienia się interwenienta do wyjaśnienia okoliczności sprawy. Sąd podziela pogląd, zgodnie z którym niewielki nakład pracy fachowego pełnomocnika stanowi szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 102 k.p.c. pozwalający na całkowite lub częściowe nieobciążanie strony przegrywającej koniecznością zwrotu stronie wygrywającej kosztów zastępstwa procesowego. Sąd zważył, że interwenient w żaden sposób nie przyczynił się do wyjaśnienia sprawy, a stanowisko przedstawione w sprawie stanowi powielaną kalkę identyczną w niemal każdym procesie o eksmisję. Zasadniczo Gmina M. G. nie podejmuje czynności zmierzających do ustalenia, czy pozwanemu przysługuje uprawnienie do zawarcia najmu socjalnego lokalu, pomimo możliwości skierowania zapytań do podległych jej jednostek budżetowych. Kwestie te ostatecznie ustala Sąd z urzędu. W tej sytuacji nie tylko sytuacja majątkowa i rodzinna pozwanych, ale także opisane wyżej okoliczności leżące po stronie interwenienta uzasadniają rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IV.